

szövegekre bukkanhattam volna. A dossziét később, ahogy szaporodtak a magaméi, odaadtam papírt gyűjtő kisiskolásoknak – kár: hasonlóan hajlott korúként talán már többet értenék belőlük.

Mikor aztán felkészültnék tartva, komolyan rászántam magam az írásra, bár úgy éreztem, fejemben készen áll a történet, rá kellett jönnöm, mennyire más a szóban elmondott szöveg, mint a leírt. A felmondott szavak között, talán a gesztusok segítségével, elmismásolódtak a pongyolaságok, míg a leírtban fájdalmasan ordítottak. Hogy le tudjam írni,

előbb fejben kellett átfogalmaznom őket, ami hosszadalmas és kínlódó feladatnak bizonyult, mivel a szóban gyakran formázgatott mondatok rögzültek, felrúgásukkal jeges ür keletkezett. Idővel az agyam megtanult, mondhatnám: nyomdakészen fogalmazni, a korrigálásokkal már nem kellett sokat vesződnöm.

Ebben az első, már nyomtatásban is megjelent munkámban klasszikusnak nevezhető módon, kívülálló megfigyelőként mondtam el a történetet, és bevett irodalmi paneleket is alkalmaztam – akkor még úgy tudtam, így kell írni.

SERFŐZŐ SIMON

Koldusok

*Mennyi szegénység
valahány útfélen!
Mennyi nyomorúság!
S hiába a szégyen.*

*A reszketeg bodzák is
kiülnek az árokpartra.
Ott koldulnak, a Napnak
tányérjukat odatartva.*

*Fénylő sugaraiból
csak néhányat dobna.
Neki van fölösen is,
megszámolni se fudja.*

*Legalább az aprajából szórna,
szegények hadd örülnének,
ahogy szapora fillérenként
hullanak a fények.*

Kibírom

*Betegségek,
fájások bennem,
hát itt vagytok,
parancsoljatok velem.*

*Sajogtassátok csontom,
rántsatok görcsbe,
mint korhadás a kerítést,
útszélre döntve.*

*Feküdvé nyugton,
takarózzak be állig,
biztassatok, kínok:
úgy, úgy, Simon bácsi.*

*S lássatok hozzám,
kibírom, ne feljetez,
ha összeszorul is öklöm,
s belekékülnek az egek.*